

ORIGIN

ŠTVRTÁ KNIHA
SÉRIE LUX

JENNIFER L. ARMENTROUTOVÁ

Z anglického originálu Jennifer L. Armentrout: ORIGIN: A LUX NOVEL. Book Four. (Entangled Publishing, LLC, 2013) preložila Dana Petrigáčová

Translation © 2020 by Dana Petrigáčová
Zodpovedná redaktorka: Jela Krajčovič

Jazyková korektúra: Silvia Palušková a Zuzana Pučeková

Copyright © 2012 by Jennifer L. Armentrout. First published in the United States under title ORIGIN: A Lux Novel. This translation published by arrangement with Entangled Publishing, LLC through RightsMix LLC. All rights reserved.

Slovak edition © 2020 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín, Slovensko
Webová stránka: www.zelenykocur.sk

Návrh obálky: Keke
Grafická úprava: Design Amorandi

ISBN 978-80-89761-64-7
EAN 978089761647

Mená, charaktery, miesta a udalosti, ktoré sú v knihe zobrazené, sú vymyslené. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, lokalitami a osobami či už žijúcimi, alebo nežijúcimi, je čisto náhodná a nie je zámerom autora. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' alebo ukladať vo vyhľadávacom systéme, prenášať v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom elektronicky, mechanicky, kopírovaním, nahrávaním alebo iným spôsobom rozširovať bez predchádzajúceho výslovného písomného súhlasu vydavateľa. Pre informáciu vzhľadom na vedľajšie práva kontaktujte vydavateľa.

Autorka potvrdzuje tieto copyrighty a ochranné známky nasledovných slov spomenutých v tomto románovom diele: TLC, Foodland, Dress Barn, ET, Star Wars, Wrong Turn, Syfy, Mini Hershey, Kit Kats, Starbusts, Nerds, Smarties, Snickers, Skittles, Scary Movie, Scream, Halloween, Tater Tots.

*Mojej mame, ktorá je mojou najväčšou
fanúšičkou a podporovateľkou.
Všetkým budeš chýbať a nikdy na
teba nezabudneme.*

KAPITOLA 1

Katy

Znova ma skolila horúčka. Cítila som sa horšie než po mutácii, či keď mi do tváre nastriekali ónyx. Zmutované bunky sa v mojom tele zmietali hore-dole, akoby sa snažili vydrat' sa von cez kožu. Možno to tak aj bolo. Cítila som sa ako roztvorená dokorán. Líca mi vlhli.

Pomaly som si uvedomila, že sú to slzy.

Slzy bolesti a hnevu – zúrivosti takej živej, až sa mi zdalo, že mám v hrdle krv. No možno to bola skutočnosť. Možno sa topím vo vlastnej krvi.

Hmlisto som sa rozpomínala na chvíľu, keď sa zabuchli a zamkli dvere. Daemonove slová na rozlúčku ma neustále prenasledovali: *Milujem ťa, Katy. Vždy som ťa miloval a vždy budem.* Keď sa dvere zavreli, začula som syčanie, potom som ostala osamote s Arumami.

Myslím, že sa ma snažili zožrať.

Potom nastala tma a ja som sa prebrala v tomto svete, kde aj dýchanie bolí. No keď som si spomenula na jeho hlas a slová, trochu sa mi uľavilo. Neskôr som si však spomenula, ako sa Blake pri rozlúčke zaškeril, keď držal opálový prívesok – môj

opálový privesok; Daemon mi ho dal tesne pred tým, než sa rozozvučali sirény a dvere sa začali zatvárať – a vo mne vzbĺkol hnev. Bola som v pasci a netušila som, či sa Daemonovi podarilo vyjsť von s ostatnými.

Nevedela som vlastne vôbec nič.

Snažila som sa držať oči nasilu otvorené, žmúrila som do ostrého svetla, čo na mňa zhora svietilo. Na chvíľu ma jasná žiara oslepila. Odvšadiaľ vyžarovalo svetlo. No napokon sa vyjasnilo a za svetlami som uvidela bielu stenu.

„Dobre. Ste hore.“

Napriek pulzovaniu a páleniu mi telo pri zvuku neznámeho mužského hlasu totálne zmeravelo. Snažila som sa zistiť, odkiaľ prichádza, no bolesť ma ochromila a prsty na nohách sa mi skrútili. Nemohla som pohnúť krkom ani končatinami.

Od zdesenia mi stuhla krv v žilách. Okolo krku, zápästí a členkov som mala totiž omotané ónyxové pásy, z ktorých som sa nevedela vyslobodiť. Pochytila ma panika a zalapala som po dychu. Spomenula som si na modriny, čo si Dawson všimol na Bethinom krku. Zachvela som sa a načisto ma ovládol strach.

Počula som, ako sa ku mne približujú kroky, a zo žiary sa vynorila tvár. Patrila staršiemu mužovi, mohol mať vyše štyridsať, tmavé vlasy na temene prešedivené. Oblečenú mal tmavozelenú vojenskú uniformu. Na ľavej strane hrude sa mu vynímali tri rady farebných gombíkov a na pravej orol s roztvorenými peruťami. Hoci mi bolesť a zmätok zahmlievali myseľ, pochopila som, že ten človek je niekto dôležitý.

„Ako sa cítite?“ opýtal sa rozvážnym hlasom.

Pomaly som žmurkla a uvažovala, či si robí srandu. „Všetko... všetko ma bolí,“ hlesla som.

„To tie pásy, ale to už asi viete.“ Ukázal na niečo alebo niekoho za sebou. „Keď sme vás prevážali, museli sme podniknúť isté opatrenia.“

„Prevážali?“ Srdce mi išlo vyskočiť z hrude, keď som sa naňho uprene zadívala. Kde to, dočerta, som? Stále na Mount Weather?

„Som seržant Jason Dasher. Uvoľním vás, aby sme sa mohli pohovárať a aby vás mohli prezrieť. Vidíte na stene tie tmavé bodky?“ opýtal sa. Uprene sme na seba hľadeli, vtom sa mi zrazu pred očami zamihotali sotva viditeľné machule. „Je to zmes ónyxu a diamantu. Už viete, čo dokáže ónyx, a ak budete vzdorovať, naplní celú miestnosť.“

Celú? Na Mount Weather mi len zavial do tváre. Ani nie veľmi.

„Vedeli ste, že diamanty majú najväčší lom svetla? Hoci nemajú rovnako bolestivé účinky ako ónyx, ak sa s ním zmiešajú v dostatočnom množstve, môžu Luxov vyčerpať natoľko, že nedokážu čerpať zo Zdroja. Rovnaké účinky budú mať aj na vás.“

Dobre vedieť.

„Celá miestnosť je vybavená ónyxom ako bezpečnostným opatrením,“ pokračoval a tmavými očami sa na mňa znova uprene zadíval. „V prípade, že by ste sa nejako chceli napojiť na Zdroj či zaútočiť na niektorého zamestnanca. U hybridov nikdy nevieme, aké majú schopnosti.“

V tej chvíli som si bez pomoci nevedela ani sadnúť a o nejakých nindžovských útokoch na kohokoľvek nemohlo byť ani reči.

„Rozumiete?“ nadvihol bradu a čakal na odpoveď. „Nechceme vám ublížiť, no spacificujeme vás, ak budete predstavovať hrozbu. Rozumiete, Katy?“

Nechcelo sa mi odpovedať, ale zároveň som chcela, aby ma vyslobodil z tých prekliatych ónyxových pásov. „Áno.“

„Dobre.“ Usmial sa, skôr strojene, a nie práve priateľsky. „Nechceme, aby ste trpeli. Daedalus je o inom. A už vôbec by sa to na nás nepodobalo. Možno tomu teraz neveríte, no dúfame, že pochopíte, o čo nám ide. Dozviete sa pravdu o nás a o Luxoch.“

„Teraz sa mi tomu... tak trochu ťažko verí.“

Seržant Dasher ma asi veľmi nepočúval, siahol kdesi pod studený stôl. Bolo počuť hlasné kliknutie a pásy sa samy uvoľnili, sklzli mi z krku aj z členkov.

Neisto som vydýchla a pomaly zdvihla rozochvenú ruku. Časti tela som mala buď necitlivé, alebo úplne precitlivené.

Položil mi ruku na plece, odtiahla som sa. „Neublížim vám,“ ubezpečil ma. „Len vám chcem pomôcť sa posadiť.“

Keďže som svoje roztrasené končatiny nedokázala bohvieako ovládať, ani mi nenapadlo protestovať. Seržant ma na pár sekúnd vystrel. Chytila som sa okraja stola, aby som udržala rovnováhu a niekoľkokrát som sa zhlboka nadýchla. Hlava mi na krku visela ako uvarený rezanec a vlasy mi padali do očí, na okamih som cez ne nič nevidela.

„Asi dostanete menší závrat. No o chvíľu by vám malo byť lepšie.“

Keď som nadvihla hlavu, zbadala som nízkeho muža s nastupujúcou plešinou v bielom laboratórnom plášti. Stál pri dverách, ktoré boli také prenikavo čierne, že sa odrážali po celej miestnosti. V jednej ruke držal papierový pohár a v druhej čosi, čo vyzeralo ako ručný tlakomer.

Očami som pomaly skúmala celú miestnosť. Pripomínala mi čudnú ambulanciu vybavenú malými stolíkmi s nástrojmi, skrinkami a čiernymi hadicami, visiacimi zo stien.

Keď ho seržant mávnutím ruky zavolať bližšie, muž v laboratórnom plášti sa priblížil k stolíku a opatrne mi pred ústami podržal pohár. Hltavo som sa napila. Chlad uľavil môjmu podráždenému hrdlu, no pila som príliš rýchlo a napokon som sa nahlas bolestivo rozkašľala.

„Som doktor Roth, lekár na základni.“ Odložil pohár a spod plášťa si vybral stetoskop. „Len vám popočúvam srdce, dobre? A potom vám odmeriam tlak.“

Trochu som nadskočila, keď mi na hrud' pritisol kovovú membránu stetoskopu.

Potom prešiel na chrbát. „Zhlboka sa nadýchnite.“ Keď som ho poslúchla, pokyn zopakoval. „Dobre. Rozpažte.“

Rozpažila som ruky a okamžite som si všimla, že zápästie mi lemuje červená škvrna. Na druhej ruke ďalšia. Sťažka som preglgla a odvrátila zrak, nechýbalo veľa, aby som sa zosypala, najmä keď sa nám so seržantom stretli pohľady. Nedíval sa na mňa nepriateľsky, ale jeho oči na mňa pôsobili cudzo. Bola som celkom sama – s neznámymi ľuďmi, ktorí ma poznali a zajali ma s jasným úmyslom.

Tlak som mala určite vysoký ako nikdy, lebo som cítila, že celé telo mi pulzuje ako divé a ťažoba v hrudníku rozhodne nesvedčila o ničom potešujúcom. Keď mi ruku stiahli tlakomerom, niekoľkokrát som vtiahla vzduch, než som sa opýtala: „Kde to som?“

Seržant Dasher si založil ruky za chrbát. „Ste v Nevade.“

Zízala som naňho a na steny – celé biele až na početné lesklé čierne bodky. „V Nevade? To je predsa... na opačnom konci krajiny. V inom časovom pásme.“

Ticho.

Potom mi to došlo. Z úst sa mi vydral priškrtený smiech. „Oblasť 51?“

Nikto z nich ani nemukol, keďže existenciu takého miesta nemohli potvrdiť. Debilná oblasť 51. Nevedela som, či plakať, alebo sa smiať.

Doktor Roth mi uvoľnil tlakomer. „Tlak má trochu vyšší, ale nič nečakané. Chcel by som ju vyšetriť dôkladnejšie.“

Pri pohľade na sondy a všelijaké odporné predmety mi svitlo. Rýchlo som skĺzla dolu, mužom som sa snažila vyhnúť, nohy ma ledva držali. „Nie. To mi nemôžete robiť. Nemôžete...“

„Ale môžeme,“ prerušil ma seržant Dasher. „Podľa Patriotského zákona môžeme kohokoľvek, človeka či nečloveka, ak predstavuje nebezpečenstvo pre národnú bezpečnosť, zatknúť, premiestniť a zadržať.“

„Čože?“ narazila som chrptom o stenu. „Nie som predsa teroristka.“

„Ale predstavujete nebezpečenstvo,“ odvetil. „Dúfame, že sa nám to podarí zmeniť, no právo na slobodu ste stratili vo chvíli, keď ste zmutovali.“

Nohy ma prestali poslúchať, zviezla som sa na zem a tvrdo pristála na zadku. „Nemôžem...“ Môj mozog odmietal čokoľvek z toho spracovať. „Moja mama...“

Seržant mlčal.

Moja mama... panebože, mama sa určite zblázni. Bude zúfalá, zničená. V živote sa z toho nespamätá.

Chytila som si čelo a rukami som si zastrela privreté oči. „Toto proste nie je pravda.“

„Čo ste si mysleli, že sa stane?“ zaujímal sa Dasher.

Otvorila som oči, dýchala som plytko.

„Mysleli ste si, že keď infiltrujete vládne zariadenie, len si tak odkráčate a všetko bude v poriadku? Že takéto činy nebudú mať následky?“ Zohol sa nado mnou. „Alebo že sa banda deciek, mimozemšťanov či hybridov dostane tak ďaleko bez toho, aby sme to pripustili?“

Telom mi pulzoval chlad. Dobrá otázka. Čo sme si vlastne mysleli? Mali sme podozrenie, že je to pasca. A ja som sa na to v podstate pripravila, no nedokázali sme odísť a nechať tam Beth zhnieť. Nikto z nás by čohosi takého nebol schopný.

Civela som na toho muža. „Čo sa stalo s... s ostatnými?“

„Utekli.“

Nesmierne sa mi uľavilo. Aspoňže Daemon nebol niekde zavretý. Bola som rada.

„Úprimne? Stačilo nám chytiť len jedného z vás. Buď vás, alebo toho, čo vás zmutoval. Ak dostaneme jedného, toho druhého necháme tak.“ Odmĺčal sa. „Daemon Black sa nám nateraz stratil z radaru, no predpokladáme, že nie na dlho. Naše štúdie preukázali, že spojenie medzi Luxom a tým, koho zmutuje, je pomerne intenzívne, najmä medzi mužom

a ženou. Tiež sme zistili, že vy dvaja ste si mimoriadne... blízki.“

Nuž, moja úľava bola fuč, pohltila ju žeravá páľava a ochromil ma strach. Nemalo zmysel predstierať, že netuším, o čom hovorí, ale *nikdy* by som nepotvrdila, že to bol Daemon. Ani za nič na svete.

„Viem, že sa bojíte a hneváte.“

„Áno, oboje cítim dosť intenzívne.“

„To je pochopiteľné. Nie sme takí zlí, ako predpokladáte, Katy. Mali sme plné právo použiť smrtiace metódy, keď sme vás chytili. Mohli sme vašich priateľov odvieť. No neurobili sme to.“ Postavil sa a znova zopol ruky. „Uvidíte, že nie sme vaši nepriatelia.“

Nie sú nepriatelia? *Samozrejme*, že sú – ešte väčšia hrozba než celý zástup Arumov, lebo za nimi stojí *vláda*. Lebo môžu len tak niekoho zadržať a odvieť od všetkého – rodiny, priateľov a celého života, a prejde im to.

Ostala som ako omráčená.

Keď som si uvedomila, že všetko ide naozaj do hája, moje urputné úsilie držať sa pri zmysloch povolilo, až napokon úplne ochablo. Zachvátilo ma číre zdesenie, ktoré prerástlo do paniky. Ovládla ma zmeska pocitov a poháňal adrenalín. Nakoniec ma premohli inštinkty – také, s ktorými som sa nenarodila, ale zasial ich do mňa Daemon svojou liečivou silou.

Vyskočila som na nohy. Boľavé svaly zaprotestovali a hlava sa mi z náhleho pohybu zatočila, no udržala som sa na nohách. Doktor o krok ustúpil, tvár mu zbledla. Seržant sotva mrkol okom. Moje hrdinstvo ho nevystrašilo. Nemalo by byť ťažké napojiť sa na Zdroj, keďže mnou lomcovali divoké emócie, ale akosi som sa do toho nevedela zahryznúť – ako keď ste v najvyššom bode húsenkovej dráhy, dokonca sa mi ani na koži nevytvoril statický náboj. Nula bodov.

Myšlienky mi zatemnili hrôza a panika, no i tak som úchytkom dokázala vnímať realitu a uvedomila som si, že tu Zdroj skrátka nesmiem použiť.

„Doktor?“ ozval sa seržant.

Potrebovala som zbraň, a tak som prekĺzla okolo neho a namierila si to k stolu, na ktorom ležali všelijaké nástroje. Netušila som, čo urobím, ak sa mi podarí dostať z miestnosti. Dvere boli asi zamknuté, no nad tým som neuvažovala. Len som potrebovala odtiaľ vypadnúť. A to okamžite.

Než sa mi podarilo vziať podnos, doktor udrel rukou do steny. Vzápätí sa ozval otrasný, známy zvuk, ako keď sa vypúšťa vzduch z malých vankúšikov. Iné varovanie, ani zápach či zmena konzistencie vzduchu, sa neprejavilo.

No malé bodky na povale a stenách, z ktorých sa uvoľňoval útočný ónyx, boli jasným znamením, že niet úniku. Vydesila som sa na smrť. Zadržala som dych, keď mi od temena do celého tela prenikala žeravá bolesť. Akoby som sa ponorila do benzínu a niekto ma zapálil, oheň mi zožieral pokožku. Nohy ma neposlúchli a kolená sa mi podlomili, až som sa celá zložila na dlažbu. Ónyxom nasýtený vzduch ma driapal v hrdle a spaľoval mi pľúca.

Skrútila som sa do kľbka, nechty som zaryla do dlážky a v tichom výkriku som otvorila ústa. Keď mi ónyx zaútočil na každú bunku, tela sa mi neovládateľne zmocnil kŕč. Nemalo to konca. Nemohla som dúfať, že by Daemonova duchaprítomnosť ten oheň zahasila, no potichu som stále volala jeho meno, odpoveď však neprichádzala.

Nečakalo ma nič iné, len bolesť.

Daemon

Odkedy sa dvere zavreli a s Kat nás rozdelili, uplynulo tridsaťjeden hodín, štyridsaťdva minút a dvadsať sekúnd. Tridsaťjeden hodín, štyridsaťdva minút a desať sekúnd odkedy som ju naposledy videl. Kat je v rukách Daedalu už tridsaťjeden hodín a štyridsaťjeden minút.